

og det behøves der sandelig ikke nogen Lov til at bestemme.

Vanskeligt kan det naturligvis stille sig, hvis der imellem de Kvinder, der nu ere indskrevne som offentlige Kvinder, findes nogle, som ikke ere i Stand til at udføre andet Arbejde end netop det, de nu udføre. Der kan det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Schmidt) have Ret i, at der kan komme Tilfælde, hvor det kan være vanskeligt at finde noget passende Arbejde til disse Kvinder, men i saa Fald er der intet andet at gøre, end at de som erhvervsløse maa tages under Forsorg af deres Forsørgelseskommune, thi det ærede Medlem vil dog vel ikke gaa saa vidt, at han vil have, at disse Kvinder enten skulle have Pension, eller at man skulde sige: Naa, ja ja, naar I ikke kunne udføre andet Arbejde, saa bliv I bare ved at fortsætte jeres Praksis!

Det fjerde Ændringsforslag gaar ud paa, at der til § 2 efter Bestemmelsen om Straf for den, der opfordrer eller indbyder til Utugt osv. paa en saadan Maade, at derved Blufærdigheden krænkes, skal tilføjes: „hos nogen, der ikke selv har givet Anledning til Opfordringen eller Indbydelsen.“ Ogsaa dette Ændringsforslag er ganske overflødig, eftersom det rent logisk følger ganske af sig selv, at den, der selv har givet Anledning til, at han modtager en Opfordring eller Indbydelse til Utugt, ikke kan føle sin Blufærdighed krænket ved at høre paa en saadan Indbydelse.

Ændringsforslag Nr. 5 gaar ud paa, at Straffen for at holde Bordel skal ramme baade den, der holder Bordel, og „den, der køber eller anbringer Penge i en Ejendom, hvori han ved, at der holdes Bordel, eller som, efter opnaaet Kundskab om, at Bordel holdes i en ham tilhørende Ejendom eller i en Ejendom, hvori han har Penge indestaaende, undlader at anmelde dette for Politiet.“ Hvad den første Del af Forslaget angaar, mener jeg, at den er overflødig, thi naar en Husejer i Forbindelse med en Bordelholder indretter Bordel i sit Hus, ja saa bliver han umiddelbart derved strafskyldig efter Lovgivningens Bestemmelser. Der kan vel naturligvis tænkes en Række Mellemtilfælde, men jeg tror, det er tilstrækkeligt, naar man holder sig til dem, der aktivt have Lod og Del i saadanne Foretagender. Hvad den sidste Del af Ændringsforslaget angaar, Angivelsespligten, saa forekommer det mig at være en ganske mærkelig Bestemmelse at foreslaa i denne Lov, at man vil paalægge Folk,

oven i Købet under en Straf, der ikke kan være under Fængsel paa sædvanlig Fangekost, at gøre Anmeldelse om Lovovertrædelser, der komme til deres Kundskab. Jeg tror heller ikke, det er nødvendigt, thi jeg tror, at naar nogen, efter at denne Lov er traadt i Virksomhed, vilde give sig til at holde Bordel, saa vil dette være noget, der paa ingen Maade kan gaa stille af, noget Politiet baade ved egen lagtgelse og gennem Anmeldelser fra Naboer og Genboer meget let vil komme til Kundskab om. Man vil altsaa ikke behøve af den Grund at ansætte officielt tvungne Angivere.

Ændringsforslag Nr. 6 gaar ud paa, at der skal tilføjes et nyt Stykke om Straf for „den, der ved Bekendtgørelse i offentligt Blad indbyder til Sammenkomst eller Forhandling, naar det oplyses, at Hensigten hermed har været at fremkalde et utugtigt Forhold.“ Jeg kan være ganske enig med de ærede Forslagsstillere i, at den Slags Bekendtgørelser, som man læser i nogle Blade — heldigvis ikke i mange Blade, jeg kender ikke andre end „Folkets Avis“, „Politiken“ og „Middagsposten“ — ere meget uheldige, egnede til at gøre Fortræd og i sig selv ogsaa ofte ere forargelige. Men jeg tror alligevel ikke, at der er tilstrækkelig Grund til her at gøre Forandringer i Presseloven og til at indføre særlige Straffe vedrørende og udspringende fra dette Forhold. Jeg tror nemlig, at man derved vilde komme ind paa Undersøgelser, der i mange Tilfælde vilde vise sig at være ganske grundløse, fordi de paagældende averterende have været besjælede af de bedste og ædlest Hensigter, og man vilde i mange Tilfælde komme til at blande sig i Forhold, som i sig selv ere og bør være private Forhold.

Men tillige og navnlig vilde man gennem en saadan Bestemmelse paalægge Politiet Pligter, som det vilde være vanskeligt og tillige mere ubehageligt for det at opfylde, end man egentlig burde kunne forlange af Politiet. Selvfølgelig er der altid i denne Virksomhed mange ubehagelige Ting, vedkommende Funktionærer maa tage sig af, men jeg synes dog ikke, man bør gaa længere end aldeles nødvendigt. Sagen er nemlig den, at denne Art af Annoncer altid eller saa godt som altid ere affattede i et saadant Sprog, at de i sig selv ere uangribelige.

Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse gøre det høje Ting bekendt med nogle ganske enkelte;